

DIJETE ZVIJEZDA

DIJETE ZVIJEZDA

Ivan Vuković

Dijete Zvijezda

LEKTORICA I UREDNICA: Maja Klarić

DIZAJN NASLOVNICE: Ivan Vuković & Denis Prelević

PRIJELOM TEKSTA: Ivan Perkov

TISAK: Kerschoffset

NAKLADNIK: Sinestet

ZAGREB, 2020.

DIJETE ZVIJEZDA

Ja sam Dijete
Dijete Zvijezda
Ja sam Dijete
Dijete Zvijezda

Bezbrojne živote
Lutao sam
Puno toga prošao
Da bih ovdje došao

Ja sam Dijete
Dijete Zvijezda
Ja sam Dijete
Dijete Zvijezda

Moj osmijeh sjaji
Moj pogled prodire
Moje srce je neslomljivo
Moje srce je nepokorivo

Ja sam Dijete
Dijete Zvijezda

1

Otvorio sam oči nakon tko zna koliko vremena. Prvo što sam ugledao bilo je nebo, svijetloplavo, prošarano oblacima. Nisam se micao, dopuštao sam mu da me liječi svojim bojama. Posljednje čega se sjećam je val koji me prekrio i odvuкао u tamu koju kao da sam već dobro poznao. Pokušavao sam isplivati na površinu, ali nisam imao snage. Na kraju mi nije preostalo ništa nego da se pustim, a borba se otopila u prihvaćanje. Tonuo sam, oko mene su plesale zmije, a zatim se sve ugasilo.

Nebo. Oblaci putuju, stapaju se, rastapaju, mijenjaju oblike. U stalnoj su transformaciji. Kao i sve oko nas. Kao i ljudi. Oblacima to nikad nisam zamjerio. Ljudima jesam. A upravo je u tome naša ljepota. Samo ono što se mijenja istinski je živo. Odlika života je da se mijenja. Ustao sam i otresao grančice i zemlju sa sebe. Zastao da osjetim. U redu. Moja pluća dišu. Moje srce kuca. Moja krv kola. Moja stopala dodiruju zemlju. Moje stanice pulsiraju. Živ sam. Ne znam gdje sam, ali idem istražiti.

2

Hodam gradom i sve mi se čini nestvarno, kao kazališna predstava. Ljudi prolaze, a njihove glave vuku im tijela. Osjećam nevidljiv omotač misli u kojem smo izgubljeni u svojim brigama. Podsjeća me na neko titravo, vanzemaljsko biće čiji se pipci spajaju na naše mozgove. Hranimo mi njega, hrani on nas, sišemo mi njega, siše on nas. I onda, u rijetkim trenucima, kad nam se pogled susretne s nečijim očima koje su istinski žive, koje u sebi imaju iskru i govore: „Ovdje sam, vidim te, vidiš li i ti mene?” tada kao da je moguće odspajanje i pred nama se otvori čitav novi svijet. Isti, a opet različit, prisutan, jačih boja, oštrijeg zvuka, koji struji kroz cijelo naše tijelo.

3

Hodam ovim gradom kojeg znam u dušu, korak po korak, po otiscima svojih stopala koje sam utisnuo u svim mogućim smjerovima pa mi se ponekad čini da u njemu više ne postoji neki put koji bi bio nov. I ljudi su mi svi poznati iako ih većinu ne poznajem, odašilju svoje tonove koji se spajaju u kolektivnu kakofoniju. U jednom kutku košnice u kojoj zujimo rastreseni, čovjek s bradom, mlad, pjeva svom snagom, pjeva o Bogu, sa zanosom, sklopljenih očiju, nabreklih žila, pjeva lijepo, ne pjeva za novac nego iz nekih samo njemu znanih poriva, i pokušava nadglasati buku oko sebe, ali uzalud mu trud jer buka njega nadglasava, prejaka je. Njih je mnogo, mnogo, i neprestano pristizu, a on je jedan i sam. Većina ga ignorira i pretvara se da ga nema. Neki ga pogledaju sa žaljenjem, neki s gađenjem, a neki ga dječaci sprdaju i ismijavaju u prolazu. Ipak, on ne posustaje i dalje pjeva sa žarom, i daje mi snagu da zakoračim dalje, da stignem kamo sam krenuo i da se otmem prikrivenom zadahu ovog grada koji ljude pretvara u duhove.

4

Poznavao sam čovjeka po imenu Romano. Bio je Meksikanac, omanjeg rasta, tamnopus, brkat, imao je 50-ak godina. Uvijek je nosio košulje. Najčešće se vrzmao oko tramvajske stanice u Draškovićevoj. Bio je beskućnik, spavao na otvorenom ili u prihvatilištima, prosio je da preživi. Svako malo bih naletio na njega i često smo razgovarali. Jako ga je veselilo što s nekim može progovoriti španjolski. Kako je dospio ovamo, ne sjećam se točno. Bila je to jedna od onih teških priča, u kojima se čovjek naposljetku nađe negdje gdje uopće ne želi biti, gdje ne pripada. Često se čudio što želim pričati s njim, kao da ga je život toliko izudarao da je izgubio svako samopoštovanje. Na trbuhu je imao dugačak rez, od neke operacije koju su mu napravili na hitnoj. Nije znao zbog čega, kaže da nije razumio doktore, i bio je ljut što su ga izrezali. Inače je imao blag pogled, ali ponekad, kad bi pričao o tim doktorima ili o bivšoj ženi, preobrazio bi se i obuzela bi ga gorka mržnja. Tada bi znao izvući nož i reći da je spreman ubiti i da je već ubijao. Ponekad bi mi poslao poruku sa starog mobitela koji mu je netko poklonio: „Amigo, dónde estás? Necesito ayuda!” Potom bismo se našli i ja bih mu dao koju kunu. Posljednji me je put kontaktirao u ljeto 2016. s istom porukom. A ja sam tada bio u jednom od onih ljepljivih, očajnih stanja kad si zbog boli i samosažaljenja usredotočen samo na sebe. Nisam mu odgovorio. Zvao me je četiri-pet puta, nisam mu se javio. Nazvao sam ga nakon par tjedana, ali nitko se nije javljao. Više ga nisam viđao po gradu. Možda je došao do nekog novca i vratio se u Meksiko, kako je uvijek maštao. Zbogom, Romano. Koliko će života biti potrebno da otpustiš svoju bol i svoj bijes, pitam se.

5

Činimo sve što možemo da ne osjećamo kako se osjećamo. Dajemo sve od sebe. Pijemo. Jedemo. Pričamo. Skrolamo. Guglamo. Kupujemo. Čitamo. Gledamo. Konzumiramo. Što god, samo da nas nešto malo izmijeni jer previše uznemiruje kada se umirimo i stanemo pred sebe ogoljeni. Umrtvljujemo se. Otupljujemo se. Zamućujemo. Anesteziramo. Srce se stišće, pluća gore. Neprestano u borbi. Svatko bira svoje vjetrenjače. Božanska Majko, daj nam blagosti i mekoće!

6

Ovo mi je tijelo ponekad premaleno. Previše krvi, mesa, kostiju, misli i bola uguralo se u uzak prostor. Ali kad sklopim oči i skliznem u sebe, prostor, mnogo širi od fizičkog, otvori se, i odmah se lakše diše. Isprva je taj prostor mračan, ali kako plovim njime, otkrivam njegove boje. Otkrivam mu skrivene kutke, mjesta gdje još nisam bio. Dopuštam da mi se otkrije. Unutarnji Svemir, stvoren od energije, koji nema granica, ili su mu granice toliko daleko da ih um ne može pojmiti. U njemu ne postoji vrijeme, jučer i danas i sutra koegzistiraju u fantastičnoj igri zrcala. Ne postoji dobro i loše, samo sve ono što jesam, što sam bio i što mogu biti. Ta ogromnost unutrašnjosti mene pomalo je zastrašujuća, ali njezino prihvaćanje polako me ispunjava snagom koja nije od ovog svijeta.

Unutarnje vode duboke su i nepregledne. Ne poznajemo sami sebe, a ono što su nam rekli da jesmo, bio je tek djelić priče. Kad se otvorimo prema sebi i dopustimo da nas preplave te vode, to je početak našeg buđenja. A tada, u valovima izranjaju sve naše vibracije i staju pred nas. Da ih sagledamo i priznamo. Neke od njih su teške, neke su mračne i toliko snažne da nas preplaše pa ih poželimo amputirati jer se ne uklapaju u našu sliku o nama, u ono što mislimo da trebamo biti. No to je nemoguće. Možemo okretati glavu i pogled u stranu koliko god želimo, gurati stvari pod tepih, ali to će se ogledalo uvijek naći pred nama. Jedini način transformacije jest da prigrlimo što god osjećamo, s pažnjom i nježnošću, te zalijevamo ljubavlju, strpljivo i polako, dok se ta vibracija ne otopi i ne postane nešto drugo jer je u starom obliku ispunila svoju svrhu u našim životima.

8

Korak po korak, rastem i mijenjam se, i dok se gledam u ogledalo vidim svoju povijest u borama i sijedima, a u očima vidim isti sjaj i pogled kao i kad sam bio dijete, i nekako znam da sam ja ja, i da je taj ključni dio mene izvan okolnosti koje proživljavam i izvan tijela koje se mijenja i izvan svih uloga koje sam igrao i koje igram u potrazi za prihvaćanjem i odobravanjem ne znam ni sam čijem, valjda ljudi koji su u istim vrtlozima kao i ja i pokušavaju pronaći smisao i stabilno tlo pod nogama koje im uporno izmiče. I mislio sam da moram biti netko ili nešto, postići ovo ili ono, izdvojiti se iz “mase”, biti poseban, dobiti pljesak koji zaslužujem, ali vidim da je sve to bila optička varka i da se svačiji uspjeh mjeri samo unutarnjim osjećajem mira i razumijevanja za koji samo mi trebamo znati, potihom i bez pompe. Jednom kad se otvori srce, to je samo po sebi nagrada.

9

Srčani centar je portal u drukčiju stvarnost, a najvažniji i najduži put koji možemo prijeći je onaj iz glave u srce. Kada spustimo svijest u područje srca i od tamo gledamo i slušamo, dogodi se suptilan percepcijski pomak, kao da netko promijeni filter na slici. Ljepota života tada zabljesne u punoj snazi. Srce ima svoju kapiju, koja se brzo otvara, ali i brzo zatvara. Stisnutost u grudima, kada ne možemo udahnuti, kada smo na tom mjestu sklupčani u gustu kuglu, to je patnja. U našem ljudskom svijetu ne postoji bolji način za otapanje te stisnutosti i patnje od suza. Prozirnih, slanih suza, koje poput izvorske vode prodiru i čiste, otvaraju kapiju, a iznutra izbija sjaj. Otvorenost srca je i naša najveća zaštita jer, ma što se nalazilo pred nama, taj je portal dovoljno širok i moćan da to primi, s razumijevanjem i suosjećanjem.

10

Kad se poželimo osloboditi i promijeniti, i kad postavimo namjeru koja nas vodi u tom smjeru, počinjemo mijenjati svoju vibraciju iznutra. Možemo to shvatiti kao da smo zvuk koji ima svoju frekvenciju. Taj zvuk, taj ton, u odnosu je s drugim tonovima, na taj smo način u rezonanciji sa svime oko nas. Ili smo u harmoniji ili nismo. Kada svjesno počnemo mijenjati svoj ton i on postane neki drugi, počinjemo drukčije odzvanjati u našoj okolini, a ljudi i događaji s kojima smo bili na “istoj valnoj duljini” odjednom to prestaju biti. Ljude koje poznajemo cijeli život doživljavamo drukčije, poslovi koje obavljam postaju besmisleni. Na kraju svojom promjenom izazovemo vanjski svijet da se preuredi i dođe do trenja između nas i starog poretka. Sam svijet počinje nas gurati prema promjeni. Tada imamo dvije mogućnosti, uslijed straha napraviti korak-dva unatrag i tako pokušati zadržati prividnu sigurnost poznatog (što je također u redu) ili dopustiti novoj stvarnosti da se ostvari, ponekad i kroz bolnu smrt onoga što trebamo otpustiti da bismo se razvijali.

11

Život nas podržava, s nevidljivih i vidljivih razina. Zemlja po kojoj hodamo nas podržava. S njom smo spojeni kanalom kroz koji neprekidno ide hranjivost. Čini mi se da je sve u ovoj učionici dizajnirano za naše dobro. Nikada nismo sami ni odvojeni. Tijekom života susrećemo bliske duše. Tko zna koliko smo se već puta sreli na raskrižjima života. Osjećam da se prepoznamo, vidim to u bljesku tvojih očiju. Dođi, daj mi ruku i hodaj sa mnom. Nemamo mnogo vremena, ali naši trenuci su vječnost i kada smo skupa osim nas ne postoji više nitko na svijetu. Ne znam što točno trebamo naučiti jedno od drugog, ali nije ni važno. Tvoja mi je ljepota dovoljna. Naša je povezanost telepatska, i ne poznaje vrijeme ni prostor, a možda se tu radi i o nečemu mnogo tajanstvenijem, što još nisam sposoban shvatiti. Iako se uskoro rastajemo, znam, kad se opet sretnemo doimat će se kao da je prošlo samo pet minuta.

12

Obožavam ljude. U životu se uvijek pojave oni koji trebaju. Potpuni stranci koje vidiš prvi put, a pričate i umirete od smijeha kao da se znate oduvijek. Osobe koje ne poznaješ otprije, ali osjećaš s njima neobjašnjivu prisnost i povezanost. Prijateljska lica koja izgovore riječi potpore uz šalicu čaja, a da toga nisu ni svjesna. Ljudi koji znaju slušati. Koji ti daju uvide i svježije ideje. Koji nadahnjuju promjenu. Koji imaju strast. Koji znaju uživati i vole život. Koji dijele svoje iskustvo, svoje unutarnje bogatstvo i otvaraju nove poglede na ono za što si mislio da si shvatio. Koji ti otkriju nešto novo ili spomenu neko ime koje te odvede dalje u istraživanje. Ljudi s kojima možeš biti maksimalno opušten i osjećaš da možeš biti ti, bez maski. U čijoj blizini imaš osjećaj da se možeš zavaliti na kauč i zaboraviti usiljene norme. Paleta duša, različitih lica, fizionomija, očiju, osobnosti, kultura, jezika, povijesti. Fantastični ljudi.

13

Nekoć sam hodao svijetom ne primjećujući ništa, zaokupljen samo sobom. Mnogo sam propatio i propustio zbog svoje sebičnosti u potrazi za ugodom i lagodom. Danas, da me netko pita što je najvrjednije što imam, rekao bih da je to sposobnost uočavanja ljepote trenutka. Onda kad ugasimo sebe i primimo ono što je pred nama u čistom obliku, iz čega isijava ljepota i milost. To su prolazni trenuci, naoko nebitni, trenuci koji nikad neće završiti u školskim knjigama ni životopisima, ali upravo su oni tkivo života. I sjećam se... Sjećam se rijeke i bučnog broda koji klizi po njoj, a ja prstima dodirujem površinu vode koja prska, i drveće uz obalu se odražava na vodi, ali naopačke, ptice plutaju po nebu u usporenom snimku, i Cindy je pored mene, Cindy s plavim očima i pletenicama, s osmijehom djevojčice, čiji se djed zvao Ivan, koja je preživjela genocide u Africi, slušamo Heavenly Day svatko s jednom slušalicom u ušima i plačemo od ljepote.

Nakon dugog i iscrpljujućeg hoda prašumom kupanje u Začaranom potoku (Quebrada encantada), kako ga zovu pripadnici plemena Muruy, bilo je rajski. Odlomio sam komad ljevakovite gline i počeo je oblikovati prstima. Bio sam usredotočen samo na to, znatizeljno dijete zadubljeno u igru. Nisam imao rezultat na pameti. Vodilo me je uzbuđenje što stvaram nešto svojim rukama, iako nisam znao što, i osjećaj slobode koji prati izvornu, čistu kreativnost. Nakon nekoliko minuta shvatio sam da u rukama više ne držim bezobličan komad gline nego glavu ptice. Dugo sam promatrao svoju prvu skulpturu, isprva nesiguran vidim li dobro ili možda umišljam. No dvojbe nije bilo, bila je to prava glava ptice. „Znači, tako je nastalo kiparstvo!” pomislio sam. Pogledao sam brata Christophera koji je bio pored mene i s jednakim dječaćkim zanosom istraživao potok. U jednom je trenu zavukao ruku do dna i izvukao dugačku, srednje debelu granu. Grana je već dugo stajala u vodi pa je bila puna malih rupa. Christopher ju je uzeo, promotrio, onjušio, približio ustima i puhnuo u jednu od rupa, a grana je zasvirala piskutavim glasom. Pogledao me je i rekao: „Znači, tako je čovjek izumio frulu!”

Zamisli knjigu. Bilo koju. Neku srednje debljine. Zamisli policu punu knjiga. Pa zamisli knjižnicu. Zatim zamisli sve knjižnice (od aleksandrijske do Borgesove babilonske), knjižare i kućne biblioteke na svijetu. Pa zamisli sve knjige ikad napisane, kroz cijelu povijest, sve rukopise, objavljene i neobjavljene, izgubljene, zapaljane, odbačene, sve rasparane papire s neuspjelim idejama, sve novine svijeta, članke, feljtone, crtice, sve post-it poruke s pjesmuljcima voljenima, sve grafitte, sve što je ikad napisano na Internetu, sve blogove, komentare, sve stihove pjesama, sve mitove, svu usmenu poeziju i predaju. Zašto pišemo? Možemo li uopće reći nešto što netko nekad već nije? Otkud ta potreba za izražavanjem? Tko će to čitati? Ima li nekog da posluša? Ima li nekog da čuje? Pišemo, pjevamo, stvaramo da bismo se osjećali bolje i jer je stvaranje naša bit, a u tom moru riječi koje nam prolazi kroz uši i oči i nos i usta i kožu ponekad, ako smo sretni, naiđemo na neku jednostavnu rečenicu, koja kao da otključa nešto u nama i iznutra napravi samo nama primjetan pomak, “aha” moment, koji nas ispuni uzbuđenjem i otvori neki novi put, novi pogled, novu nadu. Kao, na primjer, jedna misao koju sam jutros čuo u ogledalu: „Ljubav koju posiješ danas vratit će ti se sutra.”

Naše prepreke i ograničenja naš su put do napretka. Kao da nam je potrebno to mjesto zapinjanja i ta borba da dođemo do nečeg vrijednog, da odemo korak dalje. Valjda zato što živimo u svijetu dualnosti u kojem ne spoznajemo ništa bez pripadajuće suprotnosti. Kad upoznamo drugu stranu medalje, iskustveno baratamo širim poljem shvaćanja i djelovanja, i tako postajemo učitelji. Bonnie Bainbridge Cohen, jedna od najvećih učiteljica pokreta, govori koliko je naučila i narasla dok je tri godine bila nepokretna zbog post-polio sindroma. „Nemojte potratiti svoju patnju”, često kaže. Zato, kada osjetimo da smo udarili o zid, kad napipamo zapetljane čvorove iznutra, to je zapravo trenutak za zahvalnost, trenutni znak stop na raskrižjima naših života, kad imamo priliku zastati i bolje se upoznati prije nego što odaberemo sljedeći korak.

Imam jednu frulu koja je posebna. Napravio ju je izvjesni David Cartwright iz Surreyja u Engleskoj, jedan od onih rijetkih majstora starog kova koji sve radi ručno i posvećeno, pazeći na najmanje detalje. David me je fascinirao od početka naše komunikacije. Svakog dana, dok je izrađivao frulu, slao bi mi mejl sa slikama i detaljnim opisom cijelog procesa, u koji je uložio sate i sate truda, od rezbarenja drva do ugradnje kristala u komore za zrak. Davno prije, David je bio ugledni sveučilišni profesor u Londonu kada je obolio od meningitisa. Jedva je preživio, ali je bolest na njemu ostavila traga i morao je dati otkaz jer zbog oštećenja dijelova mozga više nije mogao predavati. U potrazi za terapijom susreo se sa zvukom frula sjevernoameričkih Indijanaca i otvorio mu se čitav novi svijet. Malo pomalo, počeo je izučavati zanat njihove izrade i potpuno se predao tom pozivu. Za njega je to i put služenja jer se, kako kaže, Spirit brine da do njega dođu oni ljudi koji trebaju i postave mu izazov da izradi savršenu frulu za njih. Svaki njegov instrument je jedinstveno i neponovljivo remek-djelo, kao što smo i mi ljudi. Pročitao sam jedan njegov tekst u kojem zahvaljuje virusu meningitisa koji mu je spalio dijelove mozga i prisilio ga da se ostavi 20-godišnje profesorske karijere jer, njegovim riječima, „život ponekad koristi bolne načine kojima nas sili da promijenimo smjer, ali sve je negdje zapisano”, za naše najviše dobro.

Susret Šumskih pjesnika pored ponora Butori u Istri završio je neočekivano. Noć je davno pala, a jedino svjetlo širilo se iz ogromnog krijesa, za koji je bio zadužen jedan lokalni umjetnik, koji je ponesen atmosferom već popio dosta. Sjedio sam pored vatre, hipnotiziran njezinim plesom. Velika je snaga u vatri. Pored sebe sam odložio frulu, možda najdragocjeniji predmet koji posjedujem. Vatra je i dalje plesala i mijenjala oblike. Skrenuo sam pogled udesno i zagledao se u crnu siluetu jedne žene. Nekoliko sekundi nakon toga vratio sam pogled na vatru. Učinilo mi se da vidim nešto čudno. Mozgu je trebalo nekoliko sekundi da shvati što vidi. U krijesu je gorjela moja frula. Veseli Istranin ju je zamijenio za komad drveta i njome naložio krijes. Skočio sam kao mačka i izvukao je iz vatre, ali već je bila skroz spaljena, crna i čađava. „Ti si lud čovjek!” vikao sam na njega. „Ti si kriv!” vikao je on. Obojica smo bili u pravu, ali šteta se nije mogla popraviti, a od optuživanja nema nikakve koristi. A što je bilo poslije? Nakon nekoliko mjeseci brat Luka me je spojio s jednim majstorom koji restaurira instrumente. Ponovno sam imao sreću da nabasam na čovjeka koji osjeća strast prema svom poslu, u kombinaciji s vještinom, a takvi mogu napraviti čuda. Čovjek se isprva premišljao, ali na kraju je pristao na to da je pokuša popraviti. Pažljivo je izbrusio izgorene dijelove, prelakirao je i uspio osposobiti za sviranje. Frula je oživjela. Zvuk je i dalje čaroban. Jedina razlika je u tome što je sada potpuno crna. I neka je, kao jasan znak da ju je poljubila vatra. Sada ima i priču iza sebe, koja ju čini još ljepšom i vrijednijom.

Koliko sam puta izdao sebe, rekavši da kada sam mislio ne i rekavši ne kada sam mislio da. Koliko sam puta kritizirao sebe i osjećao se bezvrijednim. Koliko puta nisam slušao svoje tijelo i zov svoje duše. Koliko sam puta dopustio nesvjesnosti da me obuzme i pretvori u demona. Koliko sam puta proveo sate prekapajući prošlost. Koliko sam puta bio obješan, bahat i ponosan. Koliko sam puta mislio da sam bolji od drugog. Koliko sam puta živio u strahu. Postavio sam pitanje: „Kako biti ljubav?” Rekli su mi da je već i samo pitanje pogrešno jer u svojoj biti mi već jesmo ljubav i nema smisla da se pitam kako postati nešto što već jesam. Ispravno je pitanje, dakle, na koje se sve načine trudim to ne biti. Koji su to slojevi blata koji priječe da to osjetim? Ono što nam treba je, stoga, oduzimanje, a ne dodavanje nečeg izvana. Kao što je Alejuandro Buendija jednom rekao: „Skoro sam prodao dušu vragu, a sad sam na tragu blaga na kućnom pragu...”

20

Vrijeme je da počnemo davati sebi ono što nam nedostaje. Da se napijemo s vlastitog izvora. Da sami sebi budemo otac, majka, prijatelj i partner: vodstvo, njegovanje, podrška i ljubav. Onda, kada stupimo u odnos (bez kojeg nema života ni napretka), on možda više neće biti vođen projekcijama, očekivanjima, potrebama, uvjetima i možda se neće više temeljiti na uzimanju, zahtijevanju i prigovaranju nego na davanju. Nitko i ništa izvana ne može nam dati ono što nam fali. Ipak, cijeli svijet i svi oko nas tu su kao potpora, kao poticaj da pogledamo u sebe, da se vratimo sebi. A kad smo kod povratka sebi, nedavno mi je dragi prijatelj Gonzalo rekao: „Zašto jednostavno ne budeš ti pa se više nećeš morati vraćati sebi ni dolaziti u kontakt sa sobom?” Pa da.

21

Tko sam ja? Zašto sam tu? Koja je moja strast? Od čega mi krv vrije? Postoji puno pitanja koja si možemo postaviti, a možda je najbitnije: Što mogu dati? Koji dio mene je u stanju proizvesti (sprovesti?) svjetlo koje će pomoći drugom? Ne mora to biti ništa javno, spadati u domenu umjetnosti ni u humanitarni rad. Na koncu, običan stisak ruke i smiješak jednako su vrijedni kao i bilo koje umjetničko djelo, ako dolaze iz tog mjesta u srcu u kojem zaboravljamo sebe i posvećujemo se drugom te šaljemo podršku, svjetlo, istinu i ljubav. Danas sam vidio dvije žene, jedna je bila slomljena od tuge i plakala je proživljavajući tko zna kakvu priču, a druga, koja ju jedva poznaje, stajala je uz nju, položila ruke na nju, i mirno, strpljivo, s punom predanošću pružala joj podršku, i držala prostor za njezinu bol. Obje su sjale u svojoj ljepoti.

Pripazi što želiš, kažu, jer ćeš to i dobiti. Želio sam doći do istine, a kada sam je čuo spržila mi je krila i stropoštao sam se na zemlju. Sve moje neautentičnosti poumirale su. Vidio sam kako starim i lice mi postaje smežurano, kosa sijeda, tijelo slabo i da posljednjim dahom ostavljam sve, baš sve što sam stvorio, sve koje sam volio i da su sve te godine samo stotinka u vječnosti, da iz kozmičkog pogleda nema razlike između mene i obične mušice, i da je moje ime beznačajno, ali moje biće sveznačajno i da se u prolaznosti svega nalazi bolna ljepota, toliko snažna da suze teku, iz mješavine tuge i zahvalnosti, tuge jer sve poznato nezaustavljivo nestaje i na kraju to moramo pustiti, a zahvalnosti jer smo dio ovog čuda, ove priče koja nikada ne završava.

23

Cijeli život tražim nešto ili nekog izvan sebe da mi pruži osjećaj potpunosti i dokaže da vrijedim. U neprestanoj potrazi za bezuvjetnom ljubavi jedino na što sam naišao i što sam pružio bila je njezina uvjetovana varijanta. Kažu da je ljubav bol, ali to je glupost, nije ljubav bol nego upravo taj uvjet. Ljubav je nevezana i poznaje samo davanje, i ako postoji ikakav lijek protiv boli, to je ona. No, iskrivili smo tu svetu riječ, i proširili joj značenje do mjere da se više ne zna o čemu pričamo. Bilo kako bilo, naša potraga za njom i dalje traje, i trajat će, dok ne shvatimo za čime doista tragamo, za svojom vlastitom Dušom.

Želim uzeti luk i strijelu i naciljati Sunce
Pa kad prokrvari zlatne melodije
Ispiti ih i ispjevati ljudima
Probuditi sjećanja na stara vremena
Davno zaboravljena
Kad su iscjelitelji stvarali galaksije pjesmom
Koja lebdi nježno iznad dubokih mora
I plete zamršene obrasce i spirale
Svemira unutar svemira unutar svemira
Stvorenih stihovima
Starješine koji pričaju priče unucima oko vatre
Priče koje nadahnjuju da stremimo prema nebu
I zaronimo duboko u bezdan vlastite sjene
Dišemo pod vodom
Plivamo sve dublje i dublje prema slabašnom svjetlu
Da bismo na kraju izronili sa sjajnim draguljem u srcu
Muškarci koji štite zemlju
Žene koje zalijevaju biljke i pjevaju im
Pleme Svetog Srca
I usred njega
Ti
Tako dragocjena
Lijepa
Blistava
Tajanstvena

Probudila se iz noćne more orošena znojem. Kao i svake noći san je bio isti. Zatvorena u labirintu hodala je kroz beskrajne hodnike, i sve se uvijek ponavljalo, možda ne u samoj radnji, ali u osjećaju koji je nosila u sebi. Ovaj je put odlučila da je dosta. Sklopila je ruke i stisnula oči i iz dubine srca zamolila za pomoć. Znala je što treba učiniti, kao što uvijek znamo ono bitno što nas se tiče. Nemoguće je predvidjeti što će se dogoditi u snu. Ali znala je da je ključ u tom osjećaju koji je prati, i da se njega cijelo vrijeme najviše boji, da ga na sve načine izbjegava, ali da on strpljivo stoji i kucka na prozor, zahtijeva da ga se prizna. Pa se otvorila prema njemu i pustila da ju obuzme potpuno, da ju preplavi, utopi. Isprva joj se činilo da umire, da neće izdržati. No, posadila se duboko u središte Zemlje i otvorila prema Nebu i osjetila da apsolutno ništa ne može biti jače od nje, a ono čega se najviše bojala počelo je jenjavati. Pljusak se pretvorio u blagu kišu, a na kraju je tek nekoliko kapi padalo s neba, koje se pročistilo, dok se zrakom širio mir kakav možemo osjetiti samo nakon velikih oluja.

Osjetio je nelagodu i težinu u glavi i zdjelici. Kao u pustinji, bio je žedan i suh, nedostajalo mu je sočnosti iznutra. S neba, iz prostora koji nije shvaćao, spustio se snop energije, poput fluidne, zmijolike cijevi i spojio mu se na srce, počeo ga silovito tresti i omekšavati mu stisnutost u prsima, razbijati sve skoreno i metalno unutra. Prepustio se trešnji. Povratio je iz sebe krhotine i osjetio da može dublje udahnuti. Sklopljenih očiju, oprezno je zakoračio naprijed, isprva u strahu da ne naleti na opasnost, ali tada mu se pokazalo da i zatvorenih očiju vidi, ali srcem. Sve mu je to bilo novo, teško za povjerovati. Svaki je korak bio uzbuđenje i iznenađenje. Poželio bi ponekad otvoriti oči i osjetiti staru sigurnost na koju je navikao, ali odlučio se za povjerenje u svoj novi put. Duhovi prošlosti vukli su ga za petu, ali nije se zaustavljao. Tada se susreo s njom, koja je dolazila iz suprotnog smjera. Osjetio ju je najprije kožom, dok se još nisu ni dotaknuli. Opipao joj je lice, a zatim su se zagrlili i dali jedno drugom svjetlost, nježnost i toplinu koja im je još više otvorila srca.

Moja sposobnost da osjetim duboku sreću proporcionalna je mojoj sposobnosti da osjetim duboku tugu i bol. Koliko duboko mogu otići u oba smjera, toliki je raspon mojih krila. Život nikada nije bio ni lakši ni teži. Ljudi su uvijek bili ljudi i prolazili na površini razne okolnosti života i prolazili u nutrini razna stanja. Mijenjala su se razdoblja, politička uređenja, klima, filozofije, a ispod svega toga, mi smo se kao vrsta i dalje veselili i plakali, voljeli i mrzili, birali svoje puteve i reakcije na događaje. Ideja da je neki period u prošlosti bio bolji od ovog sada samo je neprihvatanje onog što nas okružuje. Svojim smo rođenjem savršeno opremljeni da prođemo kroz sve što se događa danas u svijetu. Štoviše, prvi put u povijesti imamo priliku dosegnuti novu svjesnost koja oslobađa. To nije ugodan put jer zahtijeva smrt starih načina i rušenje konstrukcija koje smo gradili životima.

Nespoznatljivo se ne spoznaje nego poštuje. Kada pomislim da sam došao negdje, shvatio nešto, postao netko, život me podsjeti da sam samo početnik. I sreća da je tako jer na taj način uvijek ostaje uzbuđenje i svježina koja prati početke. Nekad mi se to ne sviđa čuti, jer osobnost se voli okititi svojim zaslugama i kvazi-pothvatima, voli zakačiti ordenje na prsa, možda ne izvana, ali svakako potiho, iznutra. Srećom, postoje iskreni ljudi koji nas prizemlje i podsjetite koliko nam nedostaje vrline poniznosti i iskrenosti prema sebi. Koliko je potrebno da odbacimo priče koje si pričamo i počnemo živjeti iz srca i da se to odražava u našim odnosima, a ne samo u teoriji ili lijepim riječima. Naši odnosi su naša jedina duhovnost, a sve drugo što smo ugurali u tu riječ, kao što su religije, ceremonije, rituali, meditacije, štatijaznamšta, zgodne su predstave koje mogu biti korisne, ali same sebi nisu svrha.

Koliko god mislili da smo posebni i individualci, ništa na ovom svijetu ne možemo postići sami, uvijek smo u odnosu i interakciji s drugima. Neki ljudi znaju reći s ponosom: „Sve sam postigao sam.“ Ali ne krije li se iza toga bol koju osjećaju jer nisu dobili podršku u nekom trenutku svog života kad su je trebali pa su uložili svu silu da “uspiju”, na taj način želeći pokazati da vrijede. Ovdje smo svi isprepleteni, nadopunjujemo se, pomažemo si na razne načine. No, povezanost života seže dalje od ljudi, povezani smo sa svim živim bićima i bez njih ne bismo opstali, povezani smo sa Zemljom koja je savršeni dom po našoj mjeri. Kako nam se budu otkrivale nove istine, polako ćemo prihvaćati da je naša izdvojenost iz kruga života samo iluzija i da nismo posebniji ni od koga i ni od čega, i da samo igramo svoju ulogu u održavanju ravnoteže.

Um zarobljen u prošlosti je kao miš u labirintu, vrti se u petlji, prolazi isto, žvače prožvakano, ne pušta li pa ne pušta, dok oko njega prolaze čuda, svih mogućih oblika, boja i zvukova, ali ništa od toga ne primjećuje um zarobljen u prošlosti, u mislima, koje su samo mjehurići na površini bazena vibracije koju nosimo u sebi, koju smo stvorili tko zna kada. Polako. Odmorimo u sadašnjem trenutku i primijetimo što je oko nas.

Zrak je prohladan i tako ugodan kad ga udahnem, nebo sivo, blato pod nogama je meko, a šuma je jedna od onih šuma za koje osjetiš da su prijateljske i da nas primaju. Visoka drveća i mnogo lišća, čudne kuće na osami s bizarnim skulpturama, u kojima žive nepoznati ljudi, koje nikada više neću vidjeti, a pored mene anđeo koji sjaji i dijete koje raste na sigurnom i toplom, skuplja snagu da izađe na ovaj svijet i ispiše svoju priču.

Zamisli lica dragih ljudi kako ti prolaze pred očima. Svako od njih ti se smiješi. Gledate se u oči i prepoznajete. Svatko od njih donio je nešto dragocjeno u tvoj život. S nekima si nerazdvojan, a s nekima si možda podijelio tek nekoliko trenutaka. Neka od tih lica imaš priliku ponovno vidjeti uživo, a neka su zauvijek napustila ovaj svijet. Bez njih ne bi bio ono što jesi danas. Neka lica otvaraju ti rane, one svježije, kao i one stare, koje je prekrrio ožiljak, ali koje još odašilju fantomsku bol. Sve ih pogledaj ravno u oči. Između vas je jaz, ocean boli i povrijeđenosti koji samo ljubav može premostiti. Čini se da, ako dopustiš ljubavi da ispere tu bol, da ćeš umrijeti i da pravda neće biti zadovoljena. Da si izgubio. Ali to će biti smrt samo jednog malog i uplašenog dijela tebe. Narast ćeš i prodisati, postati lakši. Zahvali svakom od njih što te obogatio. Neka rijeka lica i dalje teče pred tvojim očima. Dok ih nastavljaš promatrati ona se izmjenjuju sve brže i brže. Lica prolaznika na cesti koje znaš iz viđenja, lica stranaca, lica poznatih i nepoznatih, slavnih i neslavnih, zgodnih i nezgodnih, svetih i običnih. Svi te promatraju živim očima koje zrcale njihovu dušu. Milijarde ličnosti pretapaju se jedna u drugu. Što ih dublje promatraš ispod mora različitosti osjetit ćeš isti titraj. Isti izvor. I beskrajnu ljepotu tog izvora koja prosijava kroz svačije oči. Odjednom, rijeka lica se zaustavlja, vrijeme stane, sve utihne. Posljednje lice koje se pojavi pred tobom tvoje je vlastito.

Na kraju dana, kada utihne sve i svi, opet ostajemo sami sa sobom, sa svojim snovima. Svaku noć potonemo u podsvijest, umremo i rodimo se iduće jutro. Kao bića navika ponavljamo određene setove radnji, slijedimo rasporede, nešto što nam daje strukturu bez koje teško funkcioniramo. Zbog dugotrajnog ponavljanja istog čini nam se da se ništa ne mijenja, da upadamo u rutinu. Na kraju se počinjemo pitati kako uopće nastaviti dalje po starom i zašto. No, istina je da smo svakog dana potpuno novi, tj. da možemo odabrati to biti, da nijedna opcija nije konačna, nijedan put nije obavezan, nijedan zakon nije “sveto pismo”, nijedna naša osobina nije nepromjenjiva, i uvijek, ali uvijek možemo preuzeti odgovornost nad svojim životom i u trenu postati novi, ne bolji, jer smo oduvijek bili dobri, nego drukčiji, više mi sami, tvorci svog života i svoje sudbine.

Kad padne mrak tkalci snova vezu svoje priče koncem mašte finijim od svile. U to vrijeme suci spavaju, ograničenja se ukidaju i sve postaje moguće. Tvorci svoga svijeta, strpljivi i usredotočeni, duboko u sebi, u svojim kukuljicama, nit po nit, vezu buduću sadašnjost koju jasno vide i osjećaju i raduju joj se. I kad završe svoje pletivo, dahom ga otpuste u atmosferu, s namjerom koja odzvanja u kupoli svemira i vraća se, s podrškom svjetlosnih bića. Svi slave rođenje djeteta, uz glazbu rijetkih instrumenata i pjesmu duše. Pleme je na okupu, daje podršku i čuva stražu. Kada padne mrak tkalci snova vezu svoje priče koncem mašte finijim od svile.

Mnogi od nas su djeca grada. Sve što znamo su beton, buka, gužva i smog. Rođeni smo u to. Ali, kao i sva živa bića, mi smo prije svega djeca Prirode. Ma koliko se odvojili od Nje arhitekturom i tehnologijom, mi smo Njezin neizostavan dio, vezani za Nju od prvog do posljednjeg daha. Samim svojim disanjem mi sudjelujemo u ravnoteži Prirode, poklanjajući ugljični dioksid biljkama, koje nam zauzvat daju kisik. Već preko tog osnovnog biološkog procesa neophodnog za život Priroda nas uči univerzalnom zakonu svepovezanosti i principu primanja i davanja. Priroda nam daje život. Daje nam iscjeljenje. Uči nas životnim zakonima i lekcijama jer Ona je naše ogledalo. Mi ljudi smo mikrokozmos koji je odraz Nje i očima koje vide sve postaje jasno kada u tišini promatraju i slušaju Prirodu. Njezin dodir nam nedostaje kao žednome voda. Svatko od nas je iskusio predivan osjećaj kada nakon dugog vremena provedenog u gradu odemo u šumu ili na planinu, sjednemo uz more, rijeku ili potok, i dopustimo im da nas okupaju svojom energijom. Osjećamo se preporođeni. U našu DNK duboko je utkan taj spoj nas i Nje. Pa kad joj se vratimo, naša je Duša sretna, osjećamo da se vraćamo u prirodno stanje, u dom u kojem možda nismo dugo bili, ali koji nam je dobro poznat, jer smo od njega sazdani.

Hodam i gledam oko sebe i razmišljam koliko me puta netko upitao:
Koje godišnje doba ti je najdraže?
I kako sam izmišljao odgovore
I uzvraćao istim pitanjem
I koliko je pitati to nekoga besmisleno
Jer što je ljepše od
Razigranosti, plodnosti i sočnosti proljeća
Snage i vitalnosti ljeta
Ili ove današnje zagrebačke jeseni
I njezine gotovo nestvarne veličanstvenosti
Boja
Šuštanja
I otpuštanja onog čemu je došao kraj
I eto čini mi se danas da nema ništa ljepše od nje
No ta će misao potrajati samo dok ne dođe zima
Sa svojom hladnom i moćnom tišinom
Regeneracijom i kontemplacijom
Neophodnom prije novog rađanja
Tada će ona zauzeti tron
I tako u Krug
Nisu li ti ciklusi odraz naših vlastitih života?
I ne daju li nam jasan odgovor na pitanje kojeg se užasavamo
Što je nakon Smrti?
Nismo li mi ljudi zapravo podijelili na četiri dijela
Nešto što je neprekinuto
I samo teče
Teče
Teče

Stajao je na palubi i promatrao luku, promatrao grad koji je prštao od boja. Metalni strojevi neumorno su radili, podižući konstrukcije za nove nastambe. Činili su mu se nasilni, ali samo su radili ono za što su stvoreni, i ubrzo će stvoriti nešto lijepo gdje će se nastaniti život. Do njega je dopirala nerazgovijetna mješavina svih zvukova u okolini iz koje je na trenutke mogao razabrati tek poneki grohot ili lavež psa. U tom trenu postalo mu je jasno koliko je vezan za ovaj grad. Osjećao je niti koje vode od njegovog tijela prema mnogim mjestima. Tu je volio i sanjao, vodio ljubav i plesao, radovao se kao nikad u životu, svađao se, mirio. Nekad ga je mrzio ili se ljutio na njega, ali samo kada je bio slab, samo da bi na kraju uvidio ljepotu i volio ga još više. Prepustio se sjećanjima i na tren zaboravio gdje se nalazi. Ferro mu je prišao i prenuo ga iz snoviđenja: „Kapetane Moveus, sve je spremno za pokret. I, da budem iskren, posada je već lagano nestrpljiva, predugo smo se zadržali ovdje.” „U pravu si, krenimo”, odgovori i krene prema potpalublju, s ogromnom lakoćom u prsima.

Postoji Plan iza plana. Ograničen u točki misli u vremenu zarobljen sam u događajima, u drami vlastitog života. Puštam pogled da se proširi u svih sedam smjerova, naprijed, nazad, lijevo, desno, gore do Izvora i dolje do središta Zemlje te unutra u Srce. Svaki od tih smjerova je beskonačan i naposljetku vodi do mjesta u kojem se briše poimanje stvari u konceptima dualnosti – dobro/loše, crno/bijelo. Kada dovoljno udaljim pogled, valovi više nisu odvojeni, i postoji samo jedan ocean koji spoznaje samoga sebe kroz beskonačne oblike. Kad se otvorimo beskonačnoj ljubavi (spoznaji, Bogu, Spiritu, kako god to nazivali), više nismo riba u oceanu, mi jesmo ocean. Postoji samo ples kreacije, koji traje oduvijek i trajat će zauvijek, i u njemu je sve onako kako treba biti, i uvijek je sve bilo onako kako treba biti. Iz te se spoznaje rađa smijeh, onaj iskreni grohot iz trbuha od kojeg naviru suze, uslijed ljepote svega ovoga, i naše naivne, bespotrebne muke.

Pusti nek te Priroda izliječi i odnese tvoju bol. Sklopi oči i dopusti Suncu da te ugrije. Nek ti se tijelo odmori. Prepusti svoje stanice gravitaciji. Uzalud se grčiš, suzdržavaš i opireš. Ne možeš pobijediti u toj Sizifovoj igri. Grane koje se ne povijaju, pucaju i lome se. Na kraju ćeš se morati pustiti, opustiti i otpustiti. Bolje da to učiniš svojevolumno i svjesno nego da se nastaviš opirati sve dok se ne slomiš. A to će se dogoditi prije ili poslije, jer ideš protiv svoje prave prirode, koja je sušta Ljubav. Ljubav ima mnogo lica. Ona je prihvaćanje. Ona je oprost. Ona je nježnost. Ona je radost. Osjećaš li radost dok te miluje Sunce? Osjećaš li radost začetka života? Radost stvaranja i rastvaranja Prirode kroz bezbrojne oblike? Vječni ples? Osjećaš li radost kako se slijeva u tvoj život, ovdje i sada, gdje god da jesi, u kakvoj god situaciji? Zaboravljeni osmijeh se budi. Sve je širi, pusti ga da dođe. Hvala ti, hvala ti, hvala ti, Živote!

Ne traži misterioznog boga na nebu već onaj sjaj u sebi, koji je krhotina odlomljena od sjaja Izvora svega što jest i stopi se s njim, nek te prožme silina života koji ti jesi, koja pulsira tvojim tijelom i u tome je tvoja veličanstvenost i snaga, snaga koja se ne nadima jer ako si ti to onda sam i ja i on i ona i ono, i granice među nama počinju nestajati, i riječi utihnu i rasprave postanu besmislene, zamjeranja smiješna, i ponovno se budi ljubav prema životu jer iz tog sjaja, od tog sjaja, imaš toliko toga za dati, bujica obilja koja teče, kada utihneš i pretvoriš se u praznu trsku, na kojoj život probuši rupe, a SveMir je zasvira i ta je melodija samo tvoja, i nitko je drugi ne može proizvesti i bez nje ništa od ovog ne bi ni postojalo, eto toliko si jak(a).

Ja sam onaj koji jesam. Putovao sam dugo, kroz različita tijela da bih došao ovdje i bio s vama. Nosim vam poruku zvijezda, iz predjela gdje se komunicira svjetlom i vrijednost se ne mjeri novcem. Jeste li ikada otišli izvan grada do mjesta gdje nema rasvjete i pogledali nebo? Svaka od mojih beskonačnih zvijezda sjaji svojim posebnim sjajem, i ima svoju priču, koju osjete oni u kojima je živo čuđenje. No, moj dom je još dalje, na nebu iza neba, u kojem svira muzika sfera koja drži tkivo svemira na okupu, i iz kojeg bubri sok života i cijedi se, putuje kroz žilice i korijenje i napaja Sve svojom sočnošću. Napij se iz tog izvora i ugasi žeđ.

U Japanu postoji nešto što se zove kintsugi – umijeće popravljanja razbijenih predmeta od keramike tako da se krhotine ponovno spajaju u cjelinu pomoću laka pomiješanog sa zlatnim prahom. Nakon popravka, zlatne žile na spojevima jasno su vidljive, a predmet se smatra još vrijednijim i ljepšim nego što je bio prije nego što se razbio, savršen u svojoj nesavršenosti. Njegova povijest ostaje zapisana u njemu, ali sada je prihvaćena, pozlaćena, transformirana u nešto vrijedno. Na kraju, ono što se smatralo uništenim i bilo spremno da se baci u smeće, sada ponovno ima funkciju, i ljepotu kakvu prije nije imalo. Trud, ljubav i strpljenje uloženo u popravak daje tu dodatnu vrijednost, u vremenu kada je najlakše baciti i kupiti novo. To je i putokaz za nas ljude jer smo jednako krhki i podložni razbijanju kao i bilo koji tanjur ili šalica. Bilo da nas je život razbio u komade ili smo jednostavno u sebi fragmentirani u puno krhotina koje grebu jedna drugu, malo pomalo, strpljivo se spajamo u cjelinu, koristeći zlatni prah prihvaćanja, empatije, suosjećanja, hrabrosti ili bilo koje druge kvalitete koja proizlazi iz ljubavi.

Ma koliko ponekad bio zbunjen ili sumnjao u svoje korake, postoje trenuci koji se poklope u takvo savršenstvo da je sasvim sigurno da sam na pravom putu u pravo vrijeme, beskrajno podržan, i da je uvijek bilo tako. Unatoč tome nakon nekog vremena opet dođe period propitivanja, kao da zaboravim. Čini mi se da je život toliko tajnovit da i kad smo najlucidniji vidimo samo djelić velikog plana, a ostatak ostaje skriven i možemo ga jedino intuitivno osjetiti i pustiti da nas vodi. Kao da putem skupljamo tragove, komadiće slagalice. Bez povjerenja i strpljenja jako je teško išta sastaviti.

Sjemenka je spremna da proklja. Zima je bila duga, snijeg i led su okovali tlo. A ona je strpljivo čekala na sigurnom, u utrobi Zemlje. Odjednom, osjetila je da je trenutak stigao, da su se uvjeti promijenili i da ne želi više ostati u starom. Spremna je za transformaciju, za prelazak na višu razinu, koja je oduvijek bila zapisana u njoj. Kako je hrabra naša sjemenka. Uistinu, jer potrebna je hrabrost da se voljno prijeđe iz sigurne i dobro poznate zone u nešto novo i nepoznato. Mnoge sjemenke odlučile su ne povesti se za glasom svog potencijala te su poželjele da sve ostane po starom. Strah ih je nadjačao. Propustile su prilike i odlučile ići protiv prirodnog ciklusa promjene. Ubrzo su se osušile i umrle, a crna i vlažna zemlja ih je upila u sebe. No ne i našu sjemenku. Osjetila je zov Sunca. Slušala je pjev ptica koji je doziva i znala je da se na površini odvija nešto fantastično. Nije znala što i nije joj bilo važno. Već će se nekako snaći putem i prilagoditi. Zemlja je još bila tvrda od zime na odlasku, ali zanemarila je sve sumnje da se neće moći probiti na površinu i krenula je. Jednostavno je svu svoju volju usmjerila prema gore. Preko noći se pretvorila u nešto o čemu nije mogla ni sanjati. Otkrila je u sebi snagu i ljepotu koju nije znala da ima, ali koja je oduvijek bila u njoj.

Roj čudnih kukaca pleše oko grane drveta. Ptice pričaju svaka na svom jeziku. Dva djetlića uživaju jer su zajedno. Hodači poput robota užurbano prolaze ritmično mašući štapovima za hodanje. U daljini se čuje buka pilara, njihovi kamioni odzvanjaju kao petarde. Majka gura kolica jednom rukom i priča na mobitel. Povjetarac svako malo spusti kišu mrvica s drveća. Samo tiha pjesma bez riječi može približno opisati ovo stanje. Život je mnogo veći od naših malih osobnih priča i biografija, i u suštini nema nikakve razlike između mene i ovog malog žuto-smeđeg kukca koji plazi po klupi. Nepomičan, uronjen u okolinu mogao bih ostati ovdje zauvijek. No vrijeme je za pokret. Život me čeka da podijelim blagoslove koje sam primio.

Umiri se i slušaj. Osjeti svoj unutarnji ritam. Poštuj ga. Ako ideš protiv njega, nećeš biti sretan. Ako uskladiš svoj korak s njim, bit ćeš lagan i tvoja će se Duša radovati. Osjeti veličinu Života i pokloni joj se. Tiho i ponizno sklopi ruke pred Velikom Misterijem. Ne možeš ga objasniti. Ne možeš ga pojmiti umom. Samo osjetiti Srcem. Umiri se i slušaj. Budi strpljiv. Sve dolazi u pravo vrijeme, kada smo spremni. Nema preskakanja koraka, niti to želiš. Sve što si zamislio, dolazi, iako možda ne onako kako to očekuješ. Nemaš kontrolu. Tvoje planove u sekundi može odnijeti vjetar. Budi protočan, prihvati, prilagodi se i nastavi dalje. Puštanje kontrole najveće je olakšanje, a vjera u život najveća snaga. Umiri se i slušaj. Ptice pjevaju. Voda žubori. Drveće priča. Djetlić kucka. Priroda recitira najljepšu poeziju. Ispod svega je Velika Tišina. Sve je kako treba biti.

Ovdje i sada. Tiha prisutnost. Tiha radost. Nježan, dugačak, nečujan dah. Okus slobode. Je li moguće? Nema okova prošlosti ni budućnosti. Toliko dugo ih vučem, a u stvari cijelo ovo vrijeme nisu ni bili zaključani. Zahvalnost. Duboki odmor od nepotrebne borbe sa sobom. Granice između unutra i vani više nisu jasne, otapa ih ljepota koja isijava iz svakog detalja i oku nevidljiva svjetlost koja se slijeva s neba. Polako nestajem, djelić po djelić, sve moje uloge, sve moje laži, sav moj strah. Sve moje tuge, ali i radosti. Ogoljen do praznine, kada jednostavno jesi, srce koje kuca, dah koji diše. Nema osjećaja odvojenosti ni sukoba. Samo prihvaćanje svega. To je istinska snaga koja nam je dana samim rođenjem.

Pjevam pjesmu Sunca kao i mnogi prije mene, kao mnogi koji će doći poslije. Moj glas je moj najveći dar. Kad sam bio dijete rekli su mi da budem tiho i da nemam sluha. Plešem ples Mjeseca kao i mnogi prije mene, kao mnogi koji će doći poslije. Moje tijelo je moj hram, a moje stanice su slobodne kao planeti na svojim eliptičnim putanjama. Kad sam bio dijete rekli su mi da budem miran i da sam nespretan. Srećom, nisam im povjerovao i nastavio sam tražiti autentično u sebi, izričaj koji dolazi iz utrobe, jedinstven kao otisak prsta ili šarenica, izričaj koji nije ponavljanje nečeg već stvorenog nego nastaje u trenutku, spontano, dođe, zabljesne i nestane, kao i sve što postoji. To je Život, koji slavi samoga sebe.

Pjevam svoju pjesmu kao ptica nakon pljuska, a njezina ljepota nije u značenju nego u melodiji onkraj značenja, u osjećaju iz kojeg izvire. Riječi su nepouzdana, nestalne, jer svatko se služi svojim unutarnjim rječnikom pa kod prevođenja dobije svoju verziju. Svejedno, pričamo kao da se razumijemo, moramo, inače bi se urušio kotač civilizacije. I da, auto je auto, žlica je žlica, i kad izgovorimo te riječi jasno je na što se misli. Stvari postaju malo kompliciranije kada zađemo u sferu apstraktnog, osjetilnog, neopipljivog, tajanstvenog i svega onog zanimljivog što ne možemo izmjeriti u laboratoriju. E tu nam sluh više nije dovoljan, trebaju nam sva osjetila kojih ima mnogo više od pet da osjetimo bit, da je ćutimo, kako se to lijepo može reći tim arhaičnim glagolom “ćutjeti”, što me neodoljivo podsjeća na onaj srpski “ćutati”, tj. šutjeti, a sve mi se čini da su srodni, jer tek kad zašutimo možemo istinski osjetiti.

Dragi ja,

Obećavam ti da ću te poštovati. Obećavam ti da ću te prihvaćati. Obećavam ti da ću te podupirati u tvom rastu. Raširi krila i vini se iznad omotača smijeha i plača. Zagrabi duboko u utrobu i izvuci dragulje što čekaju. Možda ti se čini da si potratio previše vremena, ali samo zato što još uvijek živiš u vremenu, i sjeti se, nema prošlosti ni budućnosti, postoji samo gezir života koji ovdje i sada šiklja u ekstazi. Odlijepi etikete koje si polijepio po sebi. Imena, jezika, obitelji, države, rase, religije, spola, roda, statusa, zanimanja. Ništa na ovom svijetu nije tvoje niti je ikad bilo. Zar se još ljutiš na nepravdu? Prisjeti se. Zaroni u brujanje svojih stanica i prepoznaj slavlje života, radosnu buku koja tutnji i razbija iluziju ega u milijarde komadića, nakon čega ostaješ ti, ogoljen, nanovo rođen, Dijete Zvijezda.

Diši. Samo diši. Ispisao si svoju povijest i ono što si sad posljedica je svega prije. Gotova je vožnja na autopilotu. Sada stani, i diši. Samo diši. Nema žurbe za sljedećim korakom. Osjeti dizanje i spuštanje daha, tijelo koje se širi i vraća u prvotno stanje, mir koji se razlijeva kroz žilice. I onda odluči što ćeš dalje. U svom srcu šapni namjeru i osjeti je kao sjemenku koju si upravo posadio. Trebat će joj vremena da se primi, da proklija, da pusti korijen. Morat ćeš često boraviti u srcu da bi je zalijevao. Ništa nije samo po sebi dano ni sigurno. Razne će te sile vući svaka na svoju stranu. Zamke, prepreke, borbe, već su tu, programirane u tvom umu odavno. Od svih najgori jest strah koji naleti silovito kao val, zbog kojeg posumnjaš u sve što znaš. Ništa zato. Diši. Samo diši. I zaštiti sjemenku pod svaku cijenu.

Dušo moja, vraćam Ti se
Ti si vječna ljepota, mudrost i snaga

